

ANANDHI COMPUTER
Sole Proprietor

कम्प्यूटर प्रा. लि.

📍 ७, ८, ९, गिरि गार्डन (मैदानी)

के लवाई स्थापना कम्प्यूटर प्रोग्रामिंग विधि दिने केन बाणिज्य शिक्षा बोर्ड सिको अकादमी मुम्बई राज्य के लवाई डिप्लोमा डिप्लोमा

समाधानको लागि हमीलाई सम्मनुहोस् ।

हाम्रो सेवाहरू

कम्प्युटर
सॉफ्टवेयर

प्रिन्टर
स्कैनर

क्यामरा
CCTV

फ्रिज
वाशिंग मशीन

टेली
सूची

कृपया सबै कार्यहरू गर्नुहोस्

हाम्रो सबै कार्यहरू

सोरो हिलोको

अनुभव प्राप्तिको

असमंजस भएमा
आजै ।

📞 ०२३-५७६२२४६
९८५२६७६२६६

प्रतिगिरिगार्डनको सबैको समाधानको लागि आजै स्वयंसेवक भएनुहोस्

□ ମୂଲ୍ୟ ୫ /-

दमक नगरपालिका, नगर कार्यपालिकाको कार्यालयमा सेवा लिन आउने सेवाग्राहीहरूलाई आवश्यक सहयोग गर्ने एवं सुशासनको प्रत्याभूति दिलाउने उद्देश्यले आजका मितिबाट **दर्ता चलाानी उपशाखा** सँगै रहने गरी **नागरिक सहायता कक्षमा कर्मचारीको व्यवस्था** गरिएको हुँदा अब उपान्त कार्यालयसँग सम्बन्धित **फारम भर्ने, निवेदन लेख्ने जस्ता कार्यहरु नागरिक सहायता कक्षबाट निःशुल्क** रुपमा हुने हुनाले बाहिरका अनधिकृत व्यक्तिलाई उल्लेखित कामका लागि कुनै पनि शुल्क बुझाउनु नपर्ने व्यहोरा सम्बन्धित सबै सारोगरवाला तथा सेवाग्राहीहरूको जानकारीका लागि अनुरोध छ ।

सम्पादकीय

विपद्को चपेटामा देश

बंगालको खाडीमा उत्पन्न न्यून चापीय प्रणालीका कारण असोज महिनामा देशका विभिन्न भागमा भएको भारीदेखि अति भारी वर्षाले फेरि एकपटक नेपाली समाजलाई प्राकृतिक प्रकोपको कथा सम्झाइएको छ । यस किसिमका विपद्का घटनाहरूले मुलुकमा निम्त्याउने मानवीय तथा भौतिक क्षति गम्भीर चिन्ताको विषय बनेको छ ।

पठिल्लो एक महिनाको अन्तरालमा मुसुकले भोगेका दुई ठूला प्राकृतिक विपद्का घटनाले हाम्रो भोगीलक संवेदनशीलतातर्फ गम्भीर सन्देश गरेको छन । भदौ महिनामा भूकम्पको शक्ति आफ्नो भयानक बाढी र त्यसलगत्तै असोज महिनामा भएको अखिल वषाको कारण उत्पन्न बाढी तथा पहिरोले देशलाई ठूलो क्षति पुऱ्याएको छ । यी दुवै घटना हाम्रो नागरिकले जस्य जस्य गुमाउनुका साथै ठूलो संख्यामा मानिसहरू बेपत्ता हुनु सम्प्र राख्य सन्ध र नागरिक समाजका लागि ठूलो चुनौती हो । राष्ट्रिय विपद् जोखिम न्यूनीकरण तथा न्यवस्थापन प्राधिकरणका अनुसार यस अवधिमा भएको धनजनको क्षति अपूर्णीय छ र यसले राष्ट्रिय अर्थतन्त्र तथा सामाजिक संरचनामा दीर्घकालीन असर पार्नेछ ।

यथापि, पछिल्लो विपदकाल समयमा देखिएको पूर्वतयारी र प्रतिकार्यका प्रयासरतक केही हदसम्म सकारात्मक रहेका छन् । मौसम पूर्वानुमान सार्वजनिक भएलगत्तै जोतिमसयुक्त जिल्लाका सवारी आवागमनमा केही लगाइनु र ७० वटै जिल्ला सुरक्षा समितिहरूले सफिकतापुर्णक पूर्वतयारी र उद्धारका काम गर्नु सराहनीय पक्ष हो । बाढी र पहिरोको उच्च जोतिममा रहेका हजारौं नागरिकहरूलाई समयमै सुरक्षित स्थानमा सार्न सकिएको कारण सम्भावित धेरै ठूलो मानवीय क्षति टार्नेको छ । यसबाट के स्पष्ट हुन्छ भने, प्रायवर्कको सूचना प्रणाली, समयमै गरिएको सतर्कता र सुरक्षा निष्कायको तत्परताले विपदबाट हुने क्षतिलाई न्यूनीकरण गर्न महत्वपूर्ण भूमिका खेल्छ । तर, भोटेकोशीको बाढी जस्ता अप्रत्याशित र ठूला विपदहरूको ब्यवस्थापनमा भने हाम्रा प्रशासनिक तथा प्राथमिक क्षमता अर्को सीमित देखिएको छ ।

अबको मुख्य प्रश्न भनेको यस्ता प्राकृतिक विपदाक घटनाहरूबाट स्थायी रूपमा कसरी बच्ने र क्षतिलाई न्यूनतम कसरी गर्ने भनेको हो। नेपालको भू-नैर्माण प्राकृतिक रूपसँग कमजोर र संवेदनशील रहेको छ, जसले गर्दा जलवायु परिवर्तनको असरसँगै अतिवृष्टि, बाढी र पहिरोका घटनाहरू आगामी दिनमा अझ बढ्ने वैज्ञानिकहरूको आकलन छ। साथै, स्थानीय तहदेखि नै सामुदायिक स्तरमा विपद् जोखिम न्यूनीकरणसम्बन्धी जनचेतना जगानुपर्ने साथै स्वयंसेवक टोलीहरूलाई प्रशिक्षित गर्नु पर्दछ। सरकार, सुरक्षा बलहरू, विभिन्न संघसंस्था र नागरिकको समूहिक प्रयासबाट मात्र यस्ता प्राकृतिक प्रकोपको जोखिमलाई सामना गर्न र भविष्यमा हुने क्षतिलाई रोक्न सकिन्छ।

विपद् न्यवस्थापन केवल राहत वितरणमा मात्र सीमित नरही
पूर्वतयारी, खोज, उद्धार, पुनर्स्थापना र दीर्घकालीन जेस्विम न्यूनीकरणको
एक एकीकृत चक्र बन्नुपर्छ जसले मात्र नेपाली नागरिकको जीवनको
सुरक्षा संश्लिष्ट गर्न सक्छ ।

सामाजिक सञ्जाल

बालेनको सम्बोधनभन्दा ठूलो
करा नेपालले उठाएको मुद्दा

~~ना~~ नारायण गाउँले, प्रवासबाट

प्रधानमन्त्री मोहन शहले संयुक्त राष्ट्रसंघको महासभामा जलवायु परिवर्तन र जलवायु क्षेत्रको विषय उठाएपछि नेपालमा पस-विपसमा काम भइरहेको छ । तर महत्त्वपूर्ण प्रधानमन्त्रीको व्यक्तित्व, पहिर्न, यात्रा शैली वा अन्तर्राष्ट्रिय मन्त्रणा पाएको स्वागतान्वयेन नेपालले विश्वभरमै के मुद्दा राख्यो र त्यसलाई अझ कसरी उठाइने भन्नामा हुनुपर्ने देखिन्छ । जलवायु परिवर्तन नेपालका लागि निम्न विषय होइन । पहिलो, नेपालको विकास र पर्यावरणीय क्षतिमा यसको अन्तर भोगिएको छ । जलवायु क्षेत्र र वातावरणको विषय पनि नेपालले लागो समर्थनसँग अन्तर्राष्ट्रिय मन्त्रणा उठाउँदै आएको छ । त्यसैले अझ प्रधानमन्त्रीले यो मुद्दा उठाउँदा त्यसलाई केवल 'वालुको एजेन्डा' का रूपमा बान्ध्न अग्रसर हुन न्यायको गरिष्ठ उपाय गरेका हो ।

[illegible]

त्यससँगै नेपालले आफ्नै नीतिबारे पनि स्पष्ट हुनुपर्छ। जलवायु न्याय मागदै गर्दा ऊर्जा, उद्योग, यातायात, वन र पशुधारा विकासको होम्रो मोडल कस्तो हुने? मौलि नेपालको नयाँ ट्रेडिङप्लेन स्रोत भेटिँदो भने के गर्ने? वायु उत्पन्नको कारण क्षतिपूर्ति माग्न नेपालले आफ्नै विकासका निर्णयमा बातावरणीय जिम्मेवारी कसरी निर्वाह गर्ने? यस्ता प्रश्नको उत्तर पनि आवश्यक छ।

[illegible]

 नकुल काजी

भोटेकोशी-त्रिशुली जलप्रलय प्रकोपीडाँडहरूलाई नेपाल(एमाले)-ले पनि पार्टीका मार्गिाला-तल्ला दयागुहरेहरू हस्तै स्थलगत रूपमा राख्न सहयोग वितरण गरेको समाचारहरू आएगि । ती समाचारहरूमा सो पार्टीले वितरण गर्ने तयार गरेका समाग्रीहरू अग्र्यखडगुगुला ओलीलाई छुट्याएका तथ्यहरू पनि भरमोरे आएका हुन् । अझ सो पार्टी निन्दवर्ती रहरेको त त्यस्ता तथ्यरहेकै समय, भन्ने इन्टरनेटका सबै वार्षिक भएका थिए ।

पोर-पराय कोरियाको युनिभर्सल चर्च प्रमुख, विश्वका निकैवडा देशमा परिचित महिला, हाक जा हान मुन (क्रिश्चियन धर्म प्रचारिका), उनका संगति यस सहायकहरूको दलबलसहित, काठमा आएको थिइन् । त्यसबेला खड्गप्रसाद शौली प्रधानमन्त्री थिए र ती महिला चर्चाले कामाडौको सोटो होटलमा बस्नुपर्ने उनी (शौली) कोरिया-विस्तरासहित होटलमा बसेका थिए । उनी माथ होटल पूर्व प्र.म. माधव नेपाल लगायतको क्रिश्चियन धर्मावलम्बी नेताहरू पनि त

अवधिभर सोल्टी होटलमै, उसरी नै गएको बास बसेको समचार काठमाण्डौलै पत्रिकाको भन्नेमा छापेका थिए। कोरियन महिलालाई 'देवी' को साथ अवतार मानेर उनले ल्याएकी 'होली वाइ' ('पवित्र रक्सी') ? ब्राण्डको रक्सी ग्लासमा हालेपछि उनैलाई छुन लगाए। त्यहाँ पुगेकाहरूका हात-हातमा थमाइन्छ र उनीहरूले अमृत समान छानेर पिए। कथा पनि ती समाचारहरूका पेटेवोलो

 અશેષ અધિકારી

मलाई सबै जनाले सुस्त मनस्थितिमा मानिन्छन् भन्नाले मेरो मास्तिकस्थाना बाक्लो कण्ठको छ। मेरो हृदयको धारामा सधैं दबे चानिरहन्छ। मेलाई कसैले सावधानि दिँदैन। पिउना भएला एकोहोरो पारालको पानामा ढेन खोल्छन्। मेरो अण्डकोर सजाय मिलेको छ। मेरो आँखा ठोक्को साथैले पनि मलाई मानिन्छ। जसरी हैदैनन्। मेरो जीवन मेरो तुल्य छ। मेरा सँग सारा सधैं दबे मानिसको कोहि पत्तै छैन। मे पएकोहोरो आफै भित्र गेस्टरन्छ। मेरो मास्तिकस्थाना एकोहोरो काँडा विभिरहन्छ। यथा छैन मे कता छैन जाँड ? मैले जता गए पनि मलाई कसैले पनि मायाको दृष्टीले हेर्दैनन्। मे हवाले पहाडले किँचिएको छैनन्।

मं संग जयने कुं मन्त्र छैन, साथ मेरो भास्वरूको पिलाइ मलाई निरन्त्र खोई रहेछो छ। साथम म रंसलो छ। पोसिलो छ। मलाई पिडाले पकवा बनाउँछ। मलाई मन पिटाउँछ। मलाई कोसो टाढाबाट गजालै रहन्छ मेरो स्वाथं केन्द्रित सोचाई केहि फर्न छैन। मलाई सबैले आफ्नो स्वाथं पान कोछ्छन्। म यौलान साथि किनकि वैलानु भनेको आनन्दमा बुझ्छु। म त केवल अरु बोलौलाको मरु दुखि ननु माया सक्छु। म त केक एउटा निजीब वस्तु हूँ। म संग क पत्र छैन र मलाई कसैले पनि प्रा हालन पत्र चाहदैनन। म दिन प्रा

एउटा पुरानो सम्झनासँग लहरिएको ताजा प्रसंगअस्त परम्परा पुनरावृत्त हुन थालेको हो ?

स्पष्ट खोलिएका थिए ।

यसपल्ट भोटै कोशी-विशुलीको जलप्रपातको विचित्रका पीडितजनलाई जमिनी राहत वितरण गर्दा एमालेका कमरेडहरूले पनि त्यही शैली अपनाएको देखा थो कलमीको डिमागमा पछर घटनात्रकालमा सुनेको अर्को एउटा घटनापरक कथाले सुन्नुक्याएको थियो । थोसंग ठ्याक्कै मिल्दो जुद्धो, जनभावनात्मक राजभक्ति तथा राजा र रैतौलीको पौराणिक कथाहरू जस्तो लाग्ने नाता जीवनत बनाउने सत्यकथा(?) थियो त्यो, थो कलमीको स्मरणमा लुईएर आएको थियो ।..

त्यो कथा -२०३७ सालको हो ।

देश पांच 'विकास क्षेत्र' बना विभक्त
महसकेको थियो । र, राजा-राजनीबाट
सारिलेने पायोपालो तौ विकासअसुलका
जिल्ला जसपाला समेत सारियो' भण्ण
हुने गरेकैम वसेको थियो । पृथ्वीवल
विकास क्षेत्र भन्नेको पालोमा राजा-राजनी
राजा वीरेन्द्र को राजा ऐश्वर्यो-को एक
दिन भापा सरदरमुकाम चन्द्रगढीको
रेशालामा 'सवारी' भएकी थियो ।
रेशालाको पछि सवारि तह्री प्रयोजनका
लागि अस्थायी हेलिप्याड बनाइएको थियो ।
तलहडिवा रेशालाभित्रको मन्त्रमसे सुदुर्लभ
रु र फुलेले भाएका घडहरू लुके
सुजएर बीचमा तुल ओझुडको अनि
तुलएर बीचमा, फुल र तुल छुएरको सवारी
मार्ग' सज्जत थियो । अर्थात्, होलकट्टरमा
आएका राजा-राजनी तल तुल कुल्चेर
मन्त्रमा 'गज' भएपछि स्वागत समितिले
तय गरेको विविध कार्यक्रम समन्वय भयो
र राजा-राजनी फर्कि । 'सवारी भएकी ...'
कोही सवारी तलहडि उपग्राम हल्यो ।

अतः राजा-रानीको 'सवारी चलाउन' त्यसरी सफल भएको खुशीयालीमा त्यसपछि मेची अञ्चलाधीशले चियापानको कार्यक्रम राखेका रहेछन्। अञ्चलाधीश कार्यालय परिसरमा निकै वाको उपस्थिति थियो। निम्त्याइएकाहरूमा स्थानीय पत्र-पत्रिकाका सम्पादकहरू सबै परेका थिए र त्यसबेला त्यस्तो कार्यक्रममा उपस्थित लगभग अनिवार्य थियो। त्यहाँ जिल्लाका तत्कालीन अग्रज पञ्च नेताहरू र यो

जलवी लायाथका समघटनकरू बाह-पन्थी
 कोको बेल्ले जमघटाया पफुल्ल मुद्रामाया
 अजकलायाशर रमालो जग फाँटिँत
 स्वाभावतया कायाका सचिब रोकै जा
 हुँकेयक पायाथका कौही हिनो आधुनुरो र
 धमाधम भन्न बल्ले - " कदै हागो पायाथका
 सन्तु र भन-भस्तिथका राजसन्तु र राजा-
 राजीनप्रति कति गहिरो र पिबि भक्तिभक्तमाया
 रकै राजा-राजनीय दैवता-दैवी नै
 मान्छन् । " उनी एकाएक भक्तानीय र
 आका आशुले भै भन्दै गे - "अक्षिल्ले
 भक्त भै देवो आदिहू, एउटी भक्तियुक्त
 भैओ शिष सकारा" छरू सवारी हुँदा
 कर्त्तव्यवसेको तुलनायि धरूका लावा र
 फुल्लहरु देखि गेको देखि र सोधेको
 उनले - "यो राजा-राजा पाउले छोकोको
 पालन पाउने हो, घरमा लगे पञ्जायामा
 पाउने पाउने हो, घरमा लगे पञ्जायामा

राखेर पूजा गर्छु । राजा-रानी त साक्षात् देवदेवी हो भन्नु त ... भोभान् । हा, भैमीकाले आया छुनै त साका सका गर्नु भएन्यो ।

“ती आओको भनाइले मेरो मनै पारयार भयो र अहंमा खुशीका अङ्गु रसाए ।...किन पनि पर्तिएकजना अशुभ भन्नु भए । पीकै यो तुलको हुँदित्ताका घडाबाट राजा छुन्यन्यै त उठाकोमा छिट्टै गरेको देखे र सोधेको उनले त भन्न खुसी भए - यस्तो मौका सेउ कहाँ आउछु ? यो घडाछुनै यो राजा-रानीको छुआ परेकाले यिनमा भएएको यो जल त गङ्गालज्जन्मा पवित्र छ । यसलाई शिरमा गडाउन सेउ पाप पछाडिछु भने जस्तो बखाने पो लाग्छ । जुनै त, राजा-रानीको अशुभ किन गरेको थास्यो आइ । भगवान्कै अवतार पो उाछन्नु त, भगवान्कै अवतार !...तथा उाउन राखिने-देउको कनैरी एको...किनै लामो घाँतिनै गराएका थिए ।

त्यस्ता अनभिज्ञ वा अस्तप्रायः
संस्कारजन्तु भाव योक्ते वृद्धावृद्धीका कुराले
आत्मोल्लोलित भव, समाजले देखेगरी
भक्तान्दि र आंशु भादैं, आफू 'हदको
राजभक्त' सावित मन कोहीभन्दा पछि
नपर्ने डा. हृषीकेश मौका-मौकामा यसरी
नै प्रस्तुत हुने गर्थे ।... त्यस दिनको उनको
सो कथानाई त तयार् उपस्थितमध्ये केहीले
पछिसम्मै 'मजलको' को विषय बनाएको
समेत उनै कलमीको स्मरणमा छ ।

तर, २०४६ को परिवर्तन लगत्तै डा.
हृषीकेश पौन परिवर्तित भएर नेपाल
कम्युनिस्ट पार्टी (एकता केन्द्र) -का भाषा
अध्यक्ष भएका थिए ! त्यसपछि उनी
राजतन्त्र र राजाको कुरो सुन्नासाथ
तर्कित थालेका थिए ।

हुन त, तिब्वन्चक (हाल निर्वासित धार्मिक नेता दलाई लामाक समर्थनमे अदिकांश कस्ता नैछक पनि थिए) भने दलाई लामाको दिसा-पिसाबलाई मात्र होइन उनले दिसा-पिसाब गरेको भुईं समेत गएकोसम्म खनेर सो माटो टाड्कोमा चिरो लोचो छोचो ठाउँमा, पूजापाछि मौलिन सेलाउने चलन जसरी नै, सेलाउने पनि गर्नुथ्यो । उनका त्यस खानका भत्तमाछे कतिपय अहिले चीनका विश्वासपात्र बनेकाछन् छत्र पनि भन्नुन्छ ।

अर्थात्, कम्युनिस्ट सिद्धान्तवाहीरहस्य
अन्त्यरूप असतो रहन सत्ताती (अर्थात्सम-
) हुद्देने भ्रमने यो कलमीको अध्ययन
थियो। तर, माथी उल्लेखित घटनेस्य
सन्दर्भमा डा. हणीकेश ठर घटनेस्य
अन्तरजनासाथ उल्लेख गरेका बुद्ध-
बुद्धिका कवन जस्त कम्युनिस्ट पत्र आपो-
राजनीतिक समूहमा "सर्वशक्तिमान
मालिक" रहेकाका प्रति विलो-दिगमय
समर्पित हुन रहेछन भन्ने भोटेकोरी
पाँतलाइत पाँतला तर्फबाट राखत
वितरण गर्दाका शुश्रूक्षणादेवैकाको
डा. अर्भै पनि, एकातिर राजा वा
राजतन्त्रपालका कुरा सुधमा आउनासाथ
कुल्ला गरला भन्ने कि कित्तालेहरे उडी
काका 'संकारी परम्परा' को अनुगमन
गर्दा रहेछन नि, कि को ? भन्ने शकाले
त यो कलमीलाई कुत्क्याहरेको
तर, त्यो कुत्कीको विस्तृत नागीबली
लाइलाने अर्भै केही समय पछि
अवस्था पनि छ। कितभन्ने, हिजो-अस्त-
मात्र सडकछाप र 'आचारहरू' को
आश्रम्य उपराण पारकाहरू भन्ने त
साथम 'पुराण पौरो' खोलिएन धम्की
व्याकमौलेन । - मा परेन हुनसकछ
कलन थालेका छन। अरू को को लागि
रहस्यो बल्लमा फनसबाट जोगित के हो
गल्लै जोगे हुन ? यो सम्भावना पनि को
गल्लै जोगे हुन ?

मात्र गरे । अहिले पनि उनीहरूले खासै केही गर्न सकेका छैनन् । उनीहरूको अहंकार जस्ताको त्यस्तै छ तर उनीहरू अझै उनीहरूको अहंकारले गर्दा आफूलाई ठूलो प्रभुसमान छान्दैनन् । उनीहरूले मलाई काँत धेरै थोटा दिए । यो भगवानले पनि उनीहरूलाई सजाय दिनु हुँदैन भने मात्र नास्तिक वन्न तयार छ । म आफ्नो कोठामा राखसकेको तय्यार तय्यार आफ्नै राता चढाउनु तयार छु । यो एक आस छ कि यो संसार भन्दा पर अर्को संसार पनि छ र त्यो संसारमा उनीहरूले सजाय भोग्नेछन् । उनीहरूले अवश्य सजाय भोग्नेछन् र विश्व संवत हरिको भोग्नेछन् ।

यदि मैले कैसैलाई आफ्नो विगत बा-
वर्तमानको पिडा सुनाउने चेष्टा गरे भने
उनीहरू हाम्रो थाल्छन्। उनीहरूको लागि
म जस्ता निर्जीवको पिडा कहिल्यै पनि
पिडा नै हुँदैन। उनीहरूको लागि म
पिडा विवर्ति निर्जीव वस्तु हुँ। उनीहरूले
आफ्नो जीवनको अन्त्योला स-
रपराइछन्। माथी थोपेर छोड्छन्
म रएर आफ्नो कान्छी भन्तु छोड्छन्।
म रन पनि सकिँदैन। म रोएको मानिसको
केवल इश्या मात्र गर्न सक्छु। म
पिडालाई बाहिर निकाल्न नसकेर आफ्नो
आँफु भित्रै गुम्निन पुग्छु। अर्धमायवत्त्व
लौको मानिसलाई आँफु होँएकोले
चौपाएको कारा यदि मैले आफ्नो भन्ने
उनीहरू उत्तर सार्दा नै दोस्री स्थितिमा
गर्तौन किनकि उनीहरू उनीहरूको
सिद्धान्ती भर्दसकेको छन। उनीहरू जस्तो
देखिने म आफ्नो पिडावादी बाहिर निकाले-
पाठो खोजी रहेको छु तर त्यो मैले
पाएको छुइन। मैले हर प्रयास गरेर
न्याय पाउन खोजी रहेको छु तर न्याय
पाउन सकेको छुइन। म त केवल यो
समाज, स्कूल र पब्लिक ठाउँको हँसी
माजको एक सुन मनस्थितिमा
छु। सायद म कुनै दिन बाँचेर छु र बाँचे-
मजाले बाँचेछु कि उनीहरूले निर्जीव

हैपिएको पात्र

कमजोर हूँ जै हूँ ।

म बाटोमा राम्रैर हिंड्न सकिदैन किनकि उर्जा बढ्नेति दानवहरुले मलाई उर्जाको श्रोत सम्भनछन् । म दिन प्रतिदिन दानवहरुको भोजन बनिरहेको छु । ति दानवहरु अरु कोहि नभएर सबैले मानव सम्झएका अत्याचारीहरु हुन् । सायद दानवहरुको समाजमा दानवलाई मानव सम्भनछन् । आखिर

म त निर्जिव न परं, मलाई त कुनै
पिडाको बोध हुँदै हुँैन । मलाई वटुलेहरु
म जस्तालाई मानैयन वाट्छन् ।
म जस्ता यति कमजोर छौ कि वटुलिनको
लागि सममत भई नै हाल्छौ । स्वर्गमा
सायद म जस्तालाई हान्ने छौ । किनकि
म त घेनाको स्तर साँझको मान्छे ।
स्वर्गमा पनि बोसि नै विवक्ष्य भेने
नरक मै होमिन तयार छु । मेरो
महेनलाई केवल एउटा रगेवालै गरेको
काम सम्पिन्छन् । मलाई त कहिल्यै
थकाई पनि लाग्दैन । कहिल्यै थकाई लागे
नलागेको पनि सोचिन्छु ।

मलाई कैसेल गिज्याएर भन्ने गर्दछन् कि यो मानिस हार्देन पनि हैननहरूको कति यो कृष्ण त होयन ? म उनीहरूको हाँसोमा मिसिएकी ब्यंग्य बृष्ण सविकन म पनि खुसि भई दिन्छु । मेहे मात्रामा भए पनि काम लाने त भएछु । म केहे मात्रामा भए पनि कसैको खुसीको श्रोत त भएछु । मलाई मुल्याकन गर्नेहरु मलाई वास्तवमा मुल्याकन गरिनेन उनीहरु त अरुको उपचारो धारणालाई लिन्छन् । त्यहि उपचारो धारणाले गर्दा म लामो समय देखि कमजोर भई रहेको छु । मलाई देखेले मलाई देख्छ त हेरेको

अकैं ढाचामा देख्छु । मेरो स्वरूप उनीहरूको नजरमा अकैं आकारको हुन्छ । म मानव समुदायमा नै गनिन्न । मलाई कहिले काहीँ अपराधीको खालि ठाउँ भनको लागि प्रयोग गरिन्छ । यदि म उठें भने म भन्दा अगाडि बलियो भएका दानवहरूले मेरो हँसी मजाक गर्नेछन् । मलाई कसैले पनि राम्रो काम गरे पनि श्रेय दिने छैनन ।

म दसको देखि निम्नको विषय बनेको छ ।
 छु । म दसको देखि अरूको मर्मोजन र
 हँसी हडको विषय बनेको छ । म
 सुक्यमा पढ्दा देखेँ नै सबैको
 विताउने साधन बनेको थिएँ । कसैलाई
 अल्टी लाग्ने भने मैरे मजाक बनाउँथे ।
 मेरो मानसिक पालि सम्म भाव [विनियन्त्रित
 बन्न पोको थियो कि म त्यसको कसै
 जवाफ दिने सकिन्न थिएँ । म साँस बन्दै
 कन थिएँ । मेरो भावना बन्द भएतेर
 छर्दार्दको देखियो । शब्दहरू कुनै पनि
 किमसयसको वाटो पाउन सकेको
 थिएनन् । म अहिले आफ्नै उड्ने सको
 भने ति पुराना दृष्टहरू म माथि फेरी
 हानिँसेछु । उनीहरूलाई मेरो पुरानो स्वभाव
 नै उनीहरू हेले रचाउँछन् । किनकी पुरानो
 स्वरूपमा उनीहरू मलाई बन्दा नसक्छन् ।
 तन अहिले बनेको भने प्रयासमा छ ।

म कमजोर हुँदा मलाई माछ्रेमा पनि नगल्नेहरु अहिले म वलियो हुने तरखरमा हुँदा पनि मलाई कमजोर नै भएको हेर्न चाहन्छन् । उनीहरुले यत्तिको वर्स सम्म न केहि हितको काम गरे । उनीहरुले त केवल यो संसारको ब्रह्माण्डमा नकारात्मक सब्दहरु मिसाएर संसारमा हत्या हिंसा र भ्रगडा निम्त्याउने काम

गौरादहमा विद्यालय र विद्यार्थी सम्मानित

गौरादह/ भापाको गौरादह नगरपालिकाले राष्ट्रिय शिक्षा दिवसको अवसरमा उत्कृष्ट विद्यार्थी, शिक्षक, कर्मचारी, पूर्व शिक्षक तथा विद्यालयलाई सम्मान तथा पुरस्कर्ता गरेको छ।

नगरपालिकाले शैक्षिक सत्र २०८२ को वार्षिक तथा बोर्ड परीक्षामा उत्कृष्ट नतिजा ल्याउने २२ जना विद्यार्थीलाई नगद पुरस्कार र प्रशंसापत्रसहित सम्मान गरेको हो। सम्मानित विद्यार्थीमध्ये सामुदायिक विद्यालयतर्फ ११ जना र संस्थागत विद्यालयतर्फ ११ जना रहेका छन्।

कक्षा ८ बाट उत्कृष्ट नतिजा ल्याउने ६ जना विद्यार्थीलाई जनही ४ हजार रसैया प्रदान गरिएको छ। त्यस्तै, कक्षा १० (एसइई) का ११ जना विद्यार्थीलाई जनही ६ हजार रसैया तथा कक्षा १२ का ४ जना विद्यार्थीलाई जनही १ हजार रसैयासहित सम्मान गरिएको नगरपालिकाले जनाएको छ।

कक्षा ८ तर्फ सामुदायिक विद्यालयबाट ४ जीपीए ल्याउने यमन ल्योपाने र आधिकार ल्योपाने तथा ३८८ जीपीए ल्याउने सजना श्रेष्ठ सम्मानित भए। संस्थागततर्फ ४ जीपीए ल्याउने प्रान्सी बस्नेत, कुतिका धिमिरे र अक्षम श्रेष्ठ पुरस्कर्ता भएका छन्।

एसइईतर्फ सामुदायिक विद्यालयको साधारण धारमा ४ जीपीए ल्याउने भूमिका दयाल तथा ३९५ जीपीए ल्याउने फडिङ धिमिरे र सौरभ धिमिरे पुरस्कर्ता भए। प्राविधिक धारतर्फ ४ जीपीए ल्याउने अनिल भण्डारी र स्मृति नेपाल सम्मानित भए।

मनोरञ्जन

दसैँमा नेपाली फिल्म: 'रिलिज होडबाजी'

दमक/ दसैँ नेपाली फिल्म रिलिजका लागि महत्वपूर्ण समय बनिस्केको छ। विगतका वर्षमा दसैँमा रिलिज भएका फिल्म, तिनले गरेको व्यापार र हरेक वर्ष दसैँमा आफ्नो फिल्म प्रदर्शनका लागि हुने होडबाजीले पनि यस्तो पृष्ठ गच्छे। त्यसैले हरेक वर्ष दसैँमा फिल्म प्रदर्शन गर्न फिल्मकर्मीबीच हावापन हुने गर्छ। दर्शकको फुसंद र दसैँमा हलमा बस्ने चापलाई लक्षित गर्दै फिल्महरू दसैँको अवसरमा रिलिज हुने गरेका छन्। यसपटक पनि केही ठूला तथा प्रतीक्षित मानिएका फिल्म दसैँको अवसरमा प्रदर्शनको तयारीमा छन्।

यदि कुनै नयाँ फिल्म थिएनन् भने दसैँमा रिलिज हुने फिल्मको अन्तिम लयानअप अब ठूलो साविको छ। यस पटकको दसैँमा विशेषगरी फुलपातीको अवसरमा नेपाली फिल्मको प्रतिस्पर्धा सबभन्दा रोचक बन्ने देखिन्छ। फुलपातीको अवसरमा मात्रै तीन ठूला तथा प्रतीक्षित फिल्म प्रदर्शनमा आउने तयारीमा छन्। संयोग कस्तो पनि परेको छ भने ती नै फिल्म सिक्ने हुन्। असोज ३० गते विराज भट्ट-समीर भट्ट अभिनीत फिल्म '१२ मार्च' र 'पल शाह, मलिका महल लगायतको अभिनय रहेको 'आबाट ३१' र 'रिलिज हुँदैछन्। त्यसको माथिपट्ट बर्ताउ असोज ३१ गतेदेखि दशरथ गिरी-दीपाश्री निरौलाको छ माया छापके २' प्रदर्शनमा आउनेछ। यी तीन फिल्म सुपरहिट फिल्मका सिक्ने भएकोले पनि रिलिजअर्थ नै थप चासो र चर्चा छ। तीन फिल्म छोटी अन्तरालमा प्रदर्शनमा आउँदा दसैँको बक्स अफिसमा प्रतिस्पर्धा रोचक हुने देखिन्छ। तीन वटै फिल्मप्रति दर्शकको चासो पनि सुक्नेछ नै देखिँदै आएको छ।

प्रचारमा पनि सार्ने निर्माण टिम
रिलिज भित्रि निर्माण टिम गएसर्ने निर्माण टिम पनि प्रचारमा जुटेका छन्। गीत, टिजर तथा अन्य प्रचार सामग्री सार्वजनिक गर्ने क्रमसँगै तीनवटै फिल्मका निर्माण टिम प्रचारप्रसारमा सक्रिय देखिएका छन्। विराज भट्ट निर्देशित '१२ मार्च' र 'चन्द्र पन्त निर्देशित 'आबाट ३१' को टिजर सार्वजनिक भइसकेको छ। यस्तै, दीपेन्द्र लामाले निर्देशन गरेको 'छ माया छापके २' ले शीर्ष गीत सार्वजनिक गरिसकेको छ।

खानपान र जीवनशैली

कस्तो हुन्छ, सन्तुलित आहार?

सामान्यतया खाना खाने फेटलाई चाखदा खण्डमा विभाजन गर्नुपर्छ। सोहीअनुसार एक खण्डमा भात। अर्को खण्डमा दाल र मासु हुनुपर्छ। र, बाँकी दुईवटा खण्डमा तरकारी र सलाद हुनुपर्छ। यसरी खान सकियो भने त्यसलाई हामी सन्तुलित आहार भन्ने गर्छौं। सन्तुलित आहारमा मासु मात्र नभएर तरकारी, कार्बोहाइड्रेट (भात वा रोटी) हुनुपर्छ। त्यस्तै, दसैँ भनेको रातो मासुको प्रयोग धेरै हुने पर्व हो। फेरि सबैले रातो मासु नै खान्छन् भन्ने पनि छैन। कतिपयले थिकेन पनि खान्छन्। कोही शाकाहारी पनि हुन सक्छन्। यो मान्छेअनुसार फरक हुने गर्छ।

रातो मासुको कुरा गर्दा यो खाने नहुने होइन। तर, मुटु, कोलेस्टेरोल, युरिक एसिडहाइलायत समस्या भएका व्यक्तिको रातो मासुको सेवन गर्दा उनीहरूलाई असर गर्न सक्छ। तर, दसैँमा मासु खानेहरूले खसीको मासु खान खोज्ने हुँदा त्यस्ता व्यक्तिको एक, दुई पिस खान सक्छन्। र, त्यो सँगै तरकारी, सलाद र ब्यायाम भने छोड्नु हुँदैन। शारीरिक व्यायाम भएको छैन। घरमा बसेर खाने मात्र गरिरहनुपर्छ छ भने त्यसले नराम्रो गर्न सक्छ। यो समस्या धेरै मानिसहरू आफ्नो स्वास्थ्यप्रति सचेत हुँदैनन्। खाने भनेकै यही बेला हो भनेर आवश्यकताभन्दा बढी खाने गर्छन्। यसो हुँदा मसुनेहरू बिरामीहरूमा पनि समस्या निम्तिन सक्छ।

त्यसैले दीर्घजीवीगणबाट स्वास्थ्यमा विभिन्न समस्या भएका व्यक्तिको सलाद, तरकारी धेरै खानुपर्छ। पाएजति मासु खानु हुँदैन। र, नियमित खाना व्यायाम गर्न आवश्यक हुन्छ। सामान्यतया दसैँको बेला मानिसहरू सबै कुवाबाट आराम लिइरहेका हुन्छन्। जसले गर्दा दिनभर टेलिभिजन, मोबाइल चलाएर बस्नुपर्ने हुन्छ।

यस कारण व्यायाम नियमित गर्न र खाना समयमा खाने गर्नुपर्छ। तर, खानामा मात्रा भने निलाएर खानुपर्छ। अनि मात्र स्वास्थ्यमा समस्या हुँदैन। तर, जतिला पनि खाएको खाँदै गयो भने त्यसले स्वास्थ्यमा अप्ठ्यारो भने पर्न सक्छ।

स्वास्थ्य

मुटुको कारण हुन सक्छ 'दम'

दमक/ दमका रोगीहरूलाई हर्ट अट्याक भएर मृत्यु भोग्ने हुने जोखिम हुन्छ। बाल्यकालमा पटकपटक निर्मोर्निया भएर छाती छराब भएका, टिबी भएकाहरूले दम हुन सक्छ। वंशाणुगत रूपा पनि दम हुने सम्भावना छ तर, नेपालका त्यसको मात्रा एकदमै न्यून रहेको छ।

दम लिई हुँदैन तर, निम्नान्तर गर्न सकिन्छ
दमको रोगीहरूलाई तान्ने औषधी रेटाब्याप हुन्छ। मिटरडोज इन्टेलर हुन्छ। यस्ता औषधीले दम रोगलाई नियन्त्रण गर्छ तर, त्यो भने हुँदैन। घुमन छोड्नुपर्छ, धुँवापुलोबाट दूधा बन्नुपर्छ। यसो गर्दा बिरामीको आरु बढ्ने र दमको चाप कम गर्न सकिन्छ। यस्तो मात्रामा पोषिले छानेकुरा खानुपर्छ। जाडो मौसम सुरु हुने अगाडि निर्मोर्निया हुन नदिन व्याक्सिनहरू लगाउनु पर्छ।

जन्मभारो अक्सिजन नलाग्दा
प्रायः दमका पुर्णमा रोगीहरूलाई अक्सिजन लगाउनु पर्छ। तर, चिकित्सकको सल्लाह विना जन्मभारो अक्सिजन लगाउन नहुने छ। विष्टको सुझाव छ। शरीरमा अक्सिजनको मात्रा कति छ जाँच्नु पर्छ। हाम्रो शरीरमा अक्सिजनको मात्रा १९.९८ स्वायुरोजन हुन्छ। तर, दम भएकाहरूमा फोक्सो नष्ट हुँदा जन्मभारो अक्सिजन भित्र गएसैन फोक्सोबाट रक्तनलीमा राम्रो अक्सिजन नजोडा अक्सिजनको मात्र कम हुन्छ। ८८ स्वायुरोजन भन्दा कम अक्सिजन देखिएर अक्सिजन लगाउनु पर्छ। त्यस्तै, उनले मुटुको रक्तनलीमा प्रेसर बढेको, मुटुको दाहिने भाग सुनिपकाहरूलाई अक्सिजनको मात्र ८८ देखि ९२ भएपनि अक्सिजन लगाउनु पर्ने बताए। कहिले काँही भाइले इन्फेक्शन्स कारण फोक्सोमा पनि जमेको हुन्छ। रक्तनलीमा घातका टुक्रा जम्ने, फोक्सो फुट्ने जोरिगम संकेत हुन्छ। कहिले काँही कार्बोहाइड्रेटअस्वाद बढ्ने, अक्सिजन घट्ने अवस्था पनि हुन्छ। त्यस्ता विरामीलाई बाइथ्याक लगाएर विरामीलाई भेन्टिलेटर सँग पुर्णतया रोक्न सकिन्छ।

SHREE RATNA JEWELLERY

दमक-१०, रत्नधर चौक, झापा

छापावत सुन
किंदा दर **२,९९,०००/-**

चाँदी
किंदा दर **८,८९०/-**

हाम्रो पुराना तथा नयाँ डिजाइनका सुनचाँदीका गहनाहरूमा आकर्षक डिजाइन बनाइनेछ। यहाँ शुद्ध मूल्यमा किनि सकिन्छ।

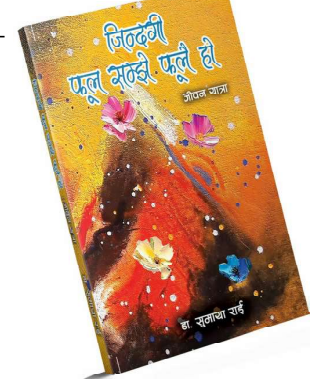
सम्पर्क: ९८४९९९९९१५
(९८१५९९६३१५)

पुस्तक समीक्षा

एउटी नारीको संघर्ष र सफलताको कथा

डा. लखन झा

डा. सुभाया राईको जिव्दगी फूल सम्के फूल हो शीर्षक रहेको पुस्तक जम्मा सात खण्डमा विभाजित छ। पाँच सयभन्दा बढी पृष्ठ भएको यो डा. राईको जीवन यात्रा निकै खँदिलो छ। यो पुस्तकमा धेरै कुराहरू समेटिए पनि एउटी सबल नारीको संघर्षपूर्ण जीवन कथा प्रष्ट रूपमा अगाडि आउँछ। गैर-आख्यान भैकन पनि यो पुस्तक आख्यान जस्तै रसिलो छ।

मलाई लाग्छ, अहिलेको पुस्तका व्यक्तिको यो कृति पढ्नु पर्छ। यसबाट उनीहरूलाई पारिवारिक मूल्य र मान्यताका बारेमा, कर्तव्यपरायणताका बारेमा र जीवन संघर्षका बारेमा धेरै कुरा थाहा हुन्छ। यो पुस्तकले एउटा मध्यम वर्गीय नेपाली नारीको जीवन शैलीलाई बुझ्न मद्दत गर्छ।

सुभायाको जीवन यात्रा भारतको विहार राज्यको बरौनीबाट सुरु भएर नेपाल हुँदै बेलायतसम्म पुगेको छ। यो समयभित्र उनको जीवनमा के के उतार चढाव आए र ती सबैलाई पन्छाउँदै उनी कसरी अगाडि बढिरहिन भन्ने कथालाई लेखकले मिहिन ढंगमा बुनेको छन्।

उनी मुख्य रूपमा एक कर्तव्यपरायण छोरी, दुबारी, पत्नी र आमाको रूपमा प्रस्तुत भएका छन्। यसबाहेक उनका पेशागत र सामाजिक पाटा पनि लोभलाग्दा छन्। पुस्तकको शुरुवात नै उनकी आमाको उनलाई मृत्युशैयाबाट दिएका अर्तीबाट भएको छ, 'हेर! मेरो ६ सन्तानमध्ये तिमीहरू चार जनामात्र बचाउन सक्यौं। बढी दुःख र कष्टका साथ तिमीहरू बाँचेका। तँ सबैभन्दा जेजो सन्तान होस्।' ती सोझ वर्षको छेसु। अरु भाइ-बहिनीहरू धेरै साना छन्। त भए छिट्टै मर्छु होला। तेरो बाबाले अर्को बिहे गर्छन् होला। नरिसाउनु। भण्डा नगर्नु। भाइ-बहिनीहरूको ख्याल गर्नु' (पृ. ३)। यसरी आमाको उनीमाथि गरेको विश्वासलाई सुभायाले कहिल्यै तोड्नैन।

भारतमा आफ्नो बाल्यकाल बिताएकी र शिवादीक्षा समेत पाएकी सुभाया 'आ' नो विवाहपश्चात् नेपाल आउँछिन्। यहाँको वातावरण उनका लागि नितान्त नौलो भएपनि उनी त्यसबाट कति पनि हलबहउअँदिनन् र आफ्नो कर्ममा लागिबस्छिन्। बी.ए.को पढाइ सुरु गर्नुभित्तिकै बेहुली बनेर नेपाल छिरेकी सुभायाले आफ्नो अध्ययनलाई विश्राम दिइन्। बीचमा जे जस्ता समस्या आइ लागे पनि तिनलाई पार गर्दै उनले सफलतापूर्वक विद्यावारिधि सम्म गरेरै छाडिन्।

सुभायाको र उनका पितामहलको प्रेम कथा उस्तो रोमान्चक र प्रेरणादायी छ। विवाहआगि नै एक पटक हिमालस सारै विरामी पर्छन्। उनी आर्वागजस्तै हुन्छन्। त्यही समयमा उनी माइका हुँदै सुभायालाई भन्छन्, 'तिमी मलाई अब उपात साध नदेऊ है ल। अब मेरो हालत यस्तै भैगयो।' तिमीसँग राम्रो भविष्य रोज्ने विकल्प रहन्छ।' यसको प्रत्युत्तरमा सुभायाले सोधेको प्रश्न, 'यदि यही अवस्था मलाई भएको भए तपाईंले के गर्नु हुन्थ्यो नि?' (पृ.६६-६७) हामी प्रायः फिल्महरूमा सुन्ने गर्छौं। यसले पाठकलाई भावुक बनाउँछ।

सानोतिनी समस्याले डराएर भाग्ने होइनन् सुभाया। समयचक्रले घुमाएर हिमालय वैदेशिक रोजगारका लागि जानुपर्ने हुन्छ। 'आ' नो श्रीमन्तको अनुपस्थितिमा उनी कुशलतापूर्वक घर सम्हाल्छिन्। त्यति मात्र होइन, उनी राजनीतिक प्रतिशोधका कारण तत्कालीन सरकारद्वारा उनका ससुराको कैदी रोपनी कोषरिफको (उदयपुरमा) जग्गा पनि प्रशासनसँग कानूनी लडाईं लडेर फिर्ता लिन सफल हुन्छिन्।

डा. सुभायाको विश्वासप्रतिको लगाव पनि बिर्सिनसक्नुको छ। यसमा उनका मातापिताको देन अशुल्क छ। भारत-नेपाल गर्दै उनले बी.ए. त सहजै पास गरिन्। तर एम.ए. पढ्ने बेलामा श्रीमान् साथमा नहुनु र घर सम्हाल्ने जिम्मा उनकै कौधमा आउनुले निकै कठिन भयो। तर उनले हिम्मत हारिन्। उनका बुवाले यो समयमा उनलाई साथ दिए। छोरीको एम.ए. को जाँचको फर्म भर्ने समय नभइदिएपरी भनेर उनी आफै छोरीलाई लिन भारतदेखि नेपाल गए। सुभाया फर्म भरिबिरे नेपाल फर्कने बेलामा बाबुले उनलाई ढाडस दिँदै भने, 'तिर्रा आ' ना समस्याहरूलाई राम्ररी सल्लाउनु। यसैबीच जाँच आरम्भ हुने भिति त्यस भयो भने म तिमीलाई जानकारी दिन फेरि पनि नेपाल आओल' (पृ. ११६)। हरेक ६/६ दिनमा नेपाल-भारत गरेर करीब तीन महिनामा सकिने एम.ए. को परीक्षा दिनु लखतको कुरा हो र? यसरी उनी बारम्बार नेपाल-भारत गर्दा सीमानामा शंकाको घेरामा परेको प्रश्न सुभायाले रोचक ढंगमा प्रस्तुत गरेकी छन्।

एम.ए. पछिको उनको पेशागत यात्रा लहानको जेएस मुरारका क्याम्पसबाट भयो। त्यहाँबाट उनी केन्द्रिय विभाग कीर्तिपुरसम्म पुगिन्। यसैबीच उनका श्रीमान् नेपाल फर्किए, छोराछोरी भए, हुर्किए, श्रीमान् पुनः विरामी भए, सुभायाले विशेषगरी जातीय पहिचानसित सम्बन्धित विभिन्न संघसंस्थासित आवद्ध भएर काम गरिन्। उनले 'आ' नो पारिवारिक, पेशागत र सामाजिक जीवन सन्तुलित पारामा चलाइरहन्। उनले विद्यावारिधि यही समयमा गरिन्।

पछिल्लो समयमा उनका छोराछोरी उच्चशिक्षाका लागि बेलायततिर लागे। बिस्तारै सुभाया पनि 'आ' ना श्रीमान्को उपचारका लागि उत्रे लायिन्। डा.सुभायाले भनेको आत्मकथाबाहेक यो पुस्तकमा अरु व्यक्तिले उनका बारेमा लेखेका लेखहरू पनि समावेश छन्। समग्रमा भन्नुपर्दा जिव्दगी फूल सम्के फूल हो एउटी सशक्त र जुफारु नारीको त्याग, तपस्या, संघर्ष, प्रेम, दृढता, कर्तव्यपरायणता र सफलताको कथा हो। यसले जो कोहीलाई पनि दुःखमा नलाडि र सुखमा नमातिइ जीवन जिउनमा प्रेरणा दिन्छ।

आज भित्रि २०८३ साल असोज १४ गते बुधवार 30 Sept. 2026

सिद्धि, पद्मौषी श्री भद्र

ज्योती लक्ष्मी प. ट्टाल
देवालय: पञ्चपुराण विद्यालय, काठमाडौं
आचार्य: आचार्य विद्यालय, काठमाडौं
संस्थापक: लक्ष्मी

मेष चु छे तो ला लि ले तो अ कार्यजाला जिउने नदनु पर्छ। दयापारबाट लाग्न।	कर्कट चु छे तो ला लि ले तो अ बन्नुबाबुराबाट सहायोग। दयापारबाट लाग्न।	तुला हि हु हे हो डा डि ड डे डो विपतिर हिंजीबाट सहायोग। दयापारबाट सहाजन्व लाग्न।	मकर भोजा जी खि खु खो मा जी विपतिर हिंजीबाट सहायोग। जालाका केही सहाजन्व।
वृष इ उ ए ओ वा वि वु वे वो अनवरचक अलान। सहाजन्व दान लाग्न।	सिंह मा सि मु मे मो दा टि टु टे सरकार पक्षनीज विवाद। आठदाती कान हुल्ले।	वृश्चिक तो ना नि बँ बे को वा खि यु शत्रु परास्त। कार्यजाला सफल।	कुम्भ बँ बे को वा जी खि ले सो द परकान बढले। कार्यजाला सफल।
मिथुन का कि कु कू कु के को हा दाजुकाकाबाट सहायोग। रोजगारीको अवसर।	कन्या टो प पी घ प ठ पे पो शिरला टट हुल्ले। अकस्मात केही लाग्न।	धनु य यो भा भी भ ध फा ड भे आफन्तनीज विवाद। लेखलेला सहाजन्व।	मीन दि दु ध धी धो धो धो धो धो बोलीले शत्रु बढले। पडाईंला सहाजन्व।

◆ प्रधान सम्पादक/प्रकाशक: गजजबहादुर दाहाल, ◆ कार्यकारी सम्पादक: खगेन्द्र कार्की ◆ सहसम्पादक: विमल लामिछाने ◆ बजार व्यवस्थापक: केशव खनाल ◆ लेआउट: सुरेन बस्नेत